

havn ikke gøres afhængigt af Forholdene inden for Skagen. I samme Resolution udtaler man tillige Ønsket om, at der bygges Moler, som særlig skulde tjene til Beskyttelse for det nuværende og fremtidige Kystfiskeri, thi ingensteds omkommer der vel tilnærmelsesvis saa mange Fiskere, og ingen Steder trives Fiskeriet under mere ugunstige Forhold end netop paa Jyllands Vestkyst. Og da nu den sidst nedsatte Vestkysthavnekommission i sin i Fjor afgivne Beretning, som man for Resten faar Indtryk af er Resultatet af et grundigt Arbejde, netop har udpeget to Punkter, der ligge i min Valgkreds, Vorupør og Klitmøller, som Steder, der særlig egne sig for Anlæget af Moler, idet der uden for begge Steder findes Stenbund og Stenrev, er det ganske naturligt, at den store, dygtige Fiskerbefolkning, der findes begge de nævnte Steder, er interesseret i, at der hurtigst muligt tages fat paa at realisere disse Planer.

Det er derfor min indtrængende Opfordring til den høje Regering og Rigsdag, at vi snart maa tage fat paa at faa løst Vestkysthavnespørgsmaalet. Vi staa der over for Krav, som der sikkert fra alle Sider er god Villie til at gennemføre. Hidtil har det været et Spørgsmaal, hvad der skulde gøres i den Retning, men nu maa det endelig være saa nogenlunde klart, saa Tiden snart maa være kommen til, at man kan tage fat paa Løsningen. Det fortjener endelig her at nævnes, at Stationeringen af Skibet „Vestkysten“ oppe ved Thyborønkanalen har vist sig at være en Foranstaltning til særlig stor Støtte for Fiskerne omkring den nærmeste Del af Kanalen. Ifølge Vestkysthavnekommissionens Beretning har Redningsdamperen i alt i 4 $\frac{1}{2}$ Aar optaget 187 Fiskere, foruden at den i de fleste Tilfælde ogsaa har reddet deres Materiel. Man faar ganske vist ogsaa Indtryk af, at vedkommende Fører af Redningsdamperen, saavel som hele Mandskabet, ere Folk, der forstaa deres ansvarsfulde Hverv, og de have mere end en Gang vist, at de ikke ere bange for at vove Pelsen, naar det gælder om at redde andre. Men uagtet den Nytte, Redningsdamperen „Vestkysten“ gør, vil de omtalte Foranstaltninger alligevel ikke være unyttige. Redningsdamperen vil have nok at gøre omkring Mundingen af Kanalen, og navnlig Sønden for Kanalen, hvor Forholdene for Moleanlæg ikke ere saa gunstige som Nord for Kanalen.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) udtalte for-

leden Dag her i Salen, at han den sidste halve Snes Aar eller mere havde været vidende om, at der herskede stor Misfornøjelse med de nuværende Redningsbaades Konstruktion; men skønt han i saa lang Tid har været vidende derom og gerne har villet røre derved, har han ikke turdet det, fordi han manglede Sagkundskab, og fordi det forekom ham uhyggeligt, hvis vi virkelig gennem en Menneskealder havde budt vore brave Fiskere Redningsbaade af en saa forfejlet Konstruktion. Disse Udtalelser forundrede mig, ligesom de ogsaa forbådsede den højtærede Minister. Det er mig ufatteligt, at det ærede Medlem har povet at tie i saa mange Aar netop af de to Grunde, han selv nævnede, nemlig at han manglede Sagkundskab, og fordi det forekom ham saa uhyggeligt, hvis vi virkelig gennem en Menneskealder havde budt vore Fiskere Redningsbaade af en forfejlet Konstruktion. Da det ærede Medlem sidst havde Ordet i Eftermiddags, talte han ikke om den sidste af de to Grunde, men fremkom derimod med Beviset for, at en af hans Vælgere, og det endda en Mand, som er nøje bekendt med Forholdene ved Redningsvæsenet, allerede for en halv Snes Aar siden havde udtalt sin Mistillid til Redningsbaadene. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ved sine Udtalelser og sin Bevisførelse har gjort sig en større Ulejlighed, end man egentlig strengt taget kan forlange, for at bevise sit tunge Medansvar i den Forbrydelse, som det ærede Medlem mente, at det nærmest maatte anses at være, hvis Baadernes Konstruktion virkelig skulde vise sig at være forfejlet. Ogsaa over for mig har man udtalt omtrent den samme Misfornøjelse med de nuværende Redningsbaades Konstruktion. Men det kunde aldrig falde mig ind at paatage mig et saa stort Ansvar, som det vilde være at tie en halv Snes Aar eller mere. Jeg betragter det derimod nærmest som min Pligt at benytte den første Lejlighed, der bydes mig, til at gøre opmærksom paa disse Forhold, da det er en Sag af saa stor Betydning, og da det, hvad Øjeblik det skal være, kan komme til at dreje sig om mange kostbare Menneskeliv. Den 18de September i Aar blev en af de mange Ulykkesdage, da Vesterhavet krævede Ofre, idet der den Dag druknede tre brave Fiskere ved Vorupør, hvoraf de to vare Familieforsørgere. I Anledning af Ulykken den 18de September fremkom der i de lokale Blade fra to anerkendte Mænd en meget skarp Kritik af Redningsbaadernes Konstruktion, ligesom der ogsaa skarpt